

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- Namık Kemal ■ Nurgül Kaynar Yüce ■ Tacettin Şimşek ■ Hacı Musa Tuncer
■ Memik Kömekçi ■ Halit Yıldırım ■ Faik Kumru ■ M. Nihat Malkoç
■ Mehmet Pektaş ■ İrfan Erdoğan ■ Kadir Köse ■ Yasin Şen
■ Maruf Özülkü ■ Mustaf İmir ■ Salman Kapanoğlu
■ Tacettin Şimşek ■ Tayyib Atmaca ■ Yakup Gümüş

72. Sayı Şubat 2024

Namık Kemal

Hırrenâme

“Meraklı bir Bey’in, sevgili pamuk kedisinin bir savaşta farelerin vücuduna açtığı yaralar yüzünden ölüp gözlerden kaybolması üzerine üzgün bir vaziyette söylediği mersiyedir”

Kedimin her gece böbrekle dolardı sepeti
Yok idi ni’metinin, râhatının hiç adedi
Çeşm-i şehlä nigehe fârik iken nîk ü bedi
Sardı etrâfını bin dürlü adûlar
Kedimi gaflet ile fâre-yi idbâr yedi
Buna yandı yüreğim âh kedi vâh kedi

Keyfi gelse bıyığın oynatarak mırlar iken
Kızdırırsan yüzüne atlayarak hırlar iken
Kuyruğu geçse ele dırlanarak zırlar iken
Sofrada her kedinin def’ini hâzırlar iken
Kedimi gaflet ile fâre-yi idbâr yedi
Buna yandı yüreğim âh kedi vâh kedi

Keseyi kapsa dökerdi yere hep pâreleri
Cigere işler idi tırnağının yâreleri
Koşturur oynar idi kukla gibi fâreleri
Deliğe sokmaz idi bir gün o âvâreleri
Kedimi gaflet ile fâre-yi idbâr yedi
Buna yandı yüreğim âh kedi vâh kedi

Ne zaman bir tarafa hışım ile saldırsa eğer
Başı kaplan kesilüp kuyruğu gûyâ ejder
Hasmını yan bakışı eyler idi zîr ü zeber
Yanına uğramamıştı ebedi havf ü hazer
Kedimi gaflet ile fâre-yi idbâr yedi
Buna yandı yüreğim âh kedi vâh kedi

Ürperir tüyleri bir kerre deyince mırnav
Korkudan başlar idi lerzişe bakkâl ile manav
Saldırırdı âdeme bulmaz ise başka bir av
Yüzünü görse köpekler diyemezken hav hav
Kedimi gaflet ile fâre-yi idbâr yedi
Buna yandı yüreğim âh kedi vâh kedi

Sokulunca yataga koğmak ile gitmez idi
Okşamakla tokadı tekmeyle fark etmez idi
Yiyecek görse gözü mırlaması bitmez idi
Neylemezdi daha kalsaydı eğer nitmez idi
Kedimi gaflet ile fâre-yi idbâr yedi
Buna yandı yüreğim âh kedi vâh kedi

Etmedik yer mi kodu savleti dünyâda harâb
Ne imâret ne kebâbcu ne salâşu ne kasâb
Hep şaşup kalmış iken bahtına akrân etrâb
Akıbet eyledi devrân anı da mâh u türâb
Kedimi gaflet ile fâre-yi idbâr yedi
Buna yandı yüreğim âh kedi vâh kedi.

çeşm-i şehlä nigehe: şehlä gözünün bakışı, **fârik iken:** ayırt ederken, **nîk ü bed:** iyi ve kötü, **adûlar:** düşmanlar, **fare-i idbâr:** talihsizlik faresi, **pâreler:** paralar, **zîr ü zeber:** yerle bir, **havf ü hazer:** korkmak ve sakınmak, **lerziş:** titreme, **savlet:** hücum, **mâh u türâb:** ay ve toprak,

Not: Rüşvet, komisyon ve yolsuzluk söylentileri yüzünden Sultan Abdülaziz tarafından görevden alınan Sadrazam Mahmud Nedim Paşa için yazılmıştır.

Açıkara

Hayali Kayalı Halka Dayalı Dergi

Yapımcı ❖ Tayyib Atmaca Yönetmen ❖ Mehmet Pektaş

Set Amiri ❖ Halit Yıldırım Afiş ❖ Kaşgayı Güzeli

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Kültür Müdürlüğü Kahramanmaraş

0535 391 92 50 Dükkân www.acikara.com e-mektup: acikaradergi@gmail.com

72 Sayı Şubat 2024 ISSN-0106417 (edergi)

Nurgül Kaynar Yüce

Unutur muyum?

Gardaşımla davar, çebiş güderken
Yediğim azığı unutur muyum?
Bağçadan biçip de sarma ederken
Pancarı, peziği unutur muyum?

Yaz gelince nohut, pakla yoldardım
Yorulunca hayallere daldardım
Galaylı gaplara yoğurt çalardım
İneği, buzağı unutur muyum?

Kavurgayı sacda tavlama için
Tüfengi boşalttım yağlamak için
Kayalarda keklik avlamak için
Kurduğum tuzağı unutur muyum?

Mahmuzlayıp atı eşkin sürerdik
Ekmeğin içine tehi düverdik
Dağlardan kengerle geven gıradık
Boyrızı sazağı unutur muyum?

Gar yağar diz boyu gapanır yollar
Bembeyaz olurdu yapraklar dallar
Şehre inmek için biterdi hallar
Bindiğim kızıağı unutur muyum?

Pınarlardan su taşırdık satırla
Odun indirirdik yaşlı katırla
Düğüne giderdik patpat moturla
İçtiğim sızıağı unutur muyum?

Duvarlar kerpiçten, topraktan damlar
Yağmur yağar şıp şıp içeri damlar
Mayısın içine gatıp samanlar
Yaptığım tezeği unutur muyum?

Keklik varken av olur mu serçeden
Yağlık takıp gelin ettik çomçadan
Haftada bir köye gelen çerçiden
Aldığım süzeği unutur muyum?

Anamın hep hayalini gurduğu
Bacımın mücevher gibi gördüğü
Ebemin tak diye bana verdiği
O hahık yüzüğü unutur muyum?

Mısır püskülünden, zeytin çöpünden
Çay demler içerdik kiraz sapından
Bacımın ördüğü Nako ipinden
Leylabi kazağı unutur muyum?

Nurgül'üm dağlarda davar güderken
Babam tarhayınan ağaç budarken
Gardaşımla saç baş gavga ederken
Cızdığım cızıağı unutur muyum?

✨ Tacettin Şimşek

Nigâr Hanım Vay/üç

-Nigâr Hanım Borsası-

Nigâr Hanım *Nîran* adlı şiir kitabını, başmuharriri olduğu Hanımlara Mahsus Gazete Kütüphanesi'nin ilk eseri olarak yayımlamış ve II. Abdülhamid'in elinden ikinci derece "Şefkat Nişanı" almıştı.

Şairemiz *Servetifünun, Malumat, Mürüvvet, Utarid, Şehbal, Kadın, Pul, Demet ve Hanımlar Âlemi* gibi mecmualarda da kalem oynatıyordu. Hatta bir ara Naşirler Birliği tarafından "otuz farklı mecmuada eser neşreden tek edibe" madalyasına layık görülmüştü. (İlm-i nücumu göre, 2020'lerde bu ödülü, Allahualem, Mehmet Aycı kazanacak. Gümüş madalya da Mustafa Uçurum'a gidecek.)

O günlerde *Mütalâa* mecmuası, Nigâr Hanım'a bir teklif götürdü hem de en yetkili ağızdan. Mecmuanın sahibi Kethüdazâde Mümtaz Fehmi Bey kesenin ağzını açtı.

"Mecmuamda yazarsanız size çok yüklü bir telif ücreti öderim." deyiverdi.

Nigâr Hanım,

"Ne desem bilmem ki." diye burun kıvrırdı.

Mümtaz Fehmi çek defterini uzattı.

"Buyurun, miktarı siz yazın."

Nigâr Hanım gülümsedi.

"Ay, çok cömertsiniz, beyefendi. Siz gönlünüzden kopanı yazın oraya." dedi.

Mümtaz Fehmi,

"Aman Nigâr Hanımefendiciğim," diye karşılık verdi. "Ben size gönlümden kopanı değil, gönlümü koparır veririm. Hatta Aşiyân Rezidans'ta mülkiyeti şahsıma ait ofisimin anahtarlarını takdim ederim. Siz yeter ki benim mecmuamda yazmayı kabul edin."

Nigâr Hanım, mütevazı davranıp sayfasına bol sıfırlı bir rakam yazdığı çek defterini Mümtaz Fehmi'ye uzattı.

"Bu, iki taraf için de münasiptir, zannederim." dedi.

(Yazarın notu: Miktarı özellikle belirtmedim. Neme lazım, maliyeciler okur, zaman aşımı zaman aşımı demeden Nigâr Hanım'ın vârislerine yüzde 40 gelir vergisi tahakkuk ettirirler.)

Mümtaz Fehmi mutluydu.

"Aziz şairemiz," dedi, "sizin için münasip olan bizim için de münasiptir. Müteşekkirim efendim. Önümüzdeki sayıda hangi şiirinizi neşretmemizi emredersiniz?"

Nigâr Hanım, çalışma masasının çekmecesine uzandı. Üzerinde nefis bir rika ile yazdığı şiirin bulunduğu kuşe kâğıdı Mümtaz Fehmi'ye uzattı.

Mümtaz Fehmi, bir küp altın bulmuş define arayıcısı gibiydi. Minnet ve şükran duygularını ifade ede ede, abartılı reveranslarla ve geri geri giderek Nigâr Hanım'ın huzurundan ayrıldı.

Nigâr Hanım'ın "Feryad" şiirinin sayfalarında yer aldığı 20 Nisan 1329 (3 Mayıs 1913) tarihli *Mütalâa* mecmuasının 17. sayısı tiraj rekoru kırdı ve üç günde üç baskı yaptı. Mecmuanın internet sitesi çöktü. Edebiyat dünyasını sallayan şiir şöyleydi:

Feryâd ki feryâdîma imdâd edecek yok

Efsûs ki gamdan beni azâd edecek yok.

Tesir-i muhabbetle yıkılmış güzel amma

Vîrâne dili bir daha âbâd edecek yok.

Kes varsa alâkan bana ey ta'li-i dûnum

Sen var iken âlemde beni yâd edecek yok.

Hakkıyla bilir zâr gönül hâlet-i aşkı

Mâhirdir o fende anı üstâd edecek yok.

Ya Rab ne için zâr-ı Nigâr'ı şu cihanda

Na-şâd edecek çoksa da bir şâd edecek yok.

Mecmua eline ulaştığı gün Tamburî Cemil Bey şiiri şehnaz makamında ve sengin semai usulünde besteledi. Hafız Cemal Bey sığağı sığağına bir singil çıkardı.

Mecmuanın bir sonraki sayısında "Muasır olmayı talih bildiğim Nigâr Hanımefendi'nin Feryad'ına Nazire" başlığıyla ve "Nigâr Hanım'ın konağındaki şiir meclisi esnasında yazılmıştır." notuyla bir manzume yer aldı.

Şair Feridun Şevket'in bu naziresi edebiyat dünyasında büyük yankı uyandırdı, hatta Nigâr Hanım'ın "fena değil" iltifatına bile mazhar oldu.

Feryâdını bir şâirenin yâd edecek yok
Artık yeni manzûmeler icâd edecek yok
Ruhum düşüvermiş yine bir derd-i derûna
Bîçareyim amma bana imdâd edecek yok
Zatürrie oldum şiir inşâd edemem ben
Mecliste bugün şi'rimi inşâd edecek yok
Ol nazlı nigârım da nigâh etmese şayet
Gam yüklü garip gönlümü tek şâd edecek yok
Sen şâir-i sâhir Feridun bir müteşâir
Bîgâne kalırsan anı irşâd edecek yok

Yalnız Feridun Şevket mi? Dönemin bütün şairleri Nigâr Hanım'a nazire yazmak ve *Mütalâa*'da şiir neşretmek için kuyruğa girmişti.

Ancak mecmuanın gayriresmi bir tarifesi vardı artık. Nigâr Hanım'la karşılıklı sayfalarda şiir yayımlamak hayli pahalıydı.

Mecmuanın belirlediği ücretin iki katını vermeyi vaat edenler bir yana, Nigâr Hanım'ın şiirinin yer aldığı sayfanın alt tarafında küçücük bir boşluk için iki Reşat altını gözden çıkarırlar bile vardı. Bu talebin sebebi neydi peki? Çok basit! Nigâr Hanım'ın ayak altında yer alabilmenin hazzı. Onlar koro hâlinde Cenap'ın "Ağlasam" şiirinin

"Çöksem dizüstü karşına, hürmetle ağlasam
Öpsem dü pâ-yı sâfını, lezzetle ağlasam"

mırsalarını terennüm ediyorlardı.

Mecmuada şiir yayımlatmak için rüşvet teklif edenler bile oluyordu.

Nigâr Hanım'ın bulunduğu mecliste bulunmak, şiir okuduğu mecliste şiir okumak, yazdığı dergide yazmak, hatta onun yaşadığı gök kubbe altında yaşamak bir ayrıcalıktı kuşkusuz.

"Feryad" şairinin "Üryan Kalp" takma adıyla *Servetifünun*'da şiirler yazdığı günlerde, Kerim Sami de "Büryan Kalp" mahlasıyla ona nazireler yazdı. Nigâr Hanım takma ad kullanmaktan vazgeçince Kerim Sami de mahlasını terk etti.

Kemani Tatyos Efendi, Nigâr Hanım'ın bir şiirini hicazkâr makamında ve curcuna usulünde besteledi. Sanat dünyası çal çal çalkalandı. Devrin bütün hanendeleri bu şarkıyı seslendirdiler. İlle de Safiye Ayla ve Müzeyyen Senar...

Nigâr Hanım'ın hayranlarının bağrırlarını yumruklaya yumruklaya dinledikleri şarkı şöyleydi:

Mani oluyor hâlimi takrîre hicabım,
Üzme yetişir, üzme, firakınla harabım.
Mahvoldu sükûnum, beni terk eyledi hâbım,
Üzme yetişir, üzme, firakınla harabım.

Üç gün sonra *Mehasin* mecmuasının patronu Vasfi Naim çaldı Nigâr Hanım'ın kapısını.

"*Mütalâa* mecmuası ne veriyorsa iki katını, hayır, üç katını vaat ediyorum." dedi.

Böylece matbuat dünyasında bir Nigâr Hanım borsası oluşuverdi.

Teklif karşısında Nigâr Hanım ne söyleyeceğini bilemedi.

"*Mütalâa* mecmuasıyla bir anlaşma yaptık." dedi. "Böylesi ahlaki olur mu ki?"

Vasfi Naim kendinden emindi.

"Siz kabul edin." dedi. "Ben ona ahlaki bir kılıf bulurum. Ama affınıza mağruren peşin söyleyeyim, yalnız benim mecmuamda yazacaksınız."

"Hayır," diye karşılık verdi Nigâr Hanım. "Bunu kabul edemem. Prensiplerim var. Para mühim değil benim için, insanlık mühim."

(İlm-i nücuma göre 1979'da Özdemir Erdoğan adlı sanatçı, sözlerinin ilhamını Nigâr Hanım'dan alacağı

"Paranın ne önemi var
Mühim olan insanlık"

diye başlayan bir şarkı besteleyecek.)

*

Münzevi şair Tayfun Cemil bütün bunları uzaktan izliyor, "Ben neden bu hayran halkasının dışında kaldım?" diye dövünüyordu. Üstelik Nigâr Hanım, ondan iltifat beklediğini beyan ettiği hâlde.

"Yazıklar olsun bana!" diye hayıflanıp duruyordu.

Urfalı şair Nabi perde gerisinden Tayfun Cemil'e bakıyor ve "Siye yazığım geliy." diyordu.

Dadaş Nef'i ise omuz hizasında durmuş, "Sene teessüf edirem." diye fısıldıyordu.

Devam edecek

Hacı Musa Tuncer (Azâbî)
Bir Yere Kadar

Niye gonurlanın ey insanoğlu?
Hiddetin, şiddetin bir yere kadar.
Gafil olup mala, mülke güvenme,
Saatin, mühletin bir yere kadar.

Buna cevaz vermez inandığın din,
Karartır kalbini içindeki kin,
Mezara kadardır makamın, mevkin,
Şöhretin, haşmetin bir yere kadar.

Ruhuna elbise, şeklin, şemâlin,
Bir gün çıkarılır solar cemâlin,
Kim bilir ne olur senin son hâlin,
Hâcetin, hüccetin bir yere kadar.

Ektiğin ne ise odur hasılat,
Biçtiğine göre olur tahsilat,
Ummadığın günde beklenen vuslat,
Hasretin, zahmetin bir yere kadar.

Bir garip yolcusun dünya hanında,
Kesmeyen kılıcın dursun kınında,
Dünyalık yâranın, dostun yanında,
Kıymetin, sohbetin bir yere kadar.

Doğruyu, yanlışı sor ve sorgula,
Geriye bakanla çıkılmaz yola,
Can ver, ödün verme, kuloğlu kula,
Minnetin, cinnetin bir yere kadar.

Hâkim ol kendine birden parlama,
Düşküne sahip çık itip horlama,
Şükret nafakana fazla zorlama,
Kısmetin, şehvetin bir yere kadar.

Daima doğruya, Hakk'a dair ol,
Duysan da söyleme, lafa sağır ol,
Yeynilik yanlıştır, her dem ağır ol,
Sikletin, şikletin bir yere kadar.

Yazılan çıkacak elbet bahtında,
Ne hasletler gizli gönül tahtında,
Koyma Azâbî'yi töhmet altında,
Kasvetin, kisvetin bir yere kadar.

☀ Memik Kömekçi

Bugünü Yazdım

Şerh koydum tarihe bugünü yazdım
Görenler uzanıp dokunsun diye
Adalet mührünü böğrüne kazdım
Çevrilsin dillere okunsun diye

Nesilden nesile hep aynı beyler
Elinde kırbacı ha bire teyler
Parselli şehirler tükenmiş köyler
Yaslanıp arkaya bakınsın diye

Zamların furyası raflara yattı
Geri tepti sözler sulara battı
Tosbağa kavakta baykuşa çattı
Gözünü budaktan sakınsın diye

Ne çaylar demlendi ne kahve pişti
Develer hendeği atladı aştı
Nasibe biçare bir serçe düştü
Cığlayıp âleme yakınsın diye

Kurt gözlü tilkiler kokuyu aldı
Çakallar sevinçten trampet çaldı
Arslanlar bu sene sınıfta kaldı
Nazarlık boncuğu takınsın diye

Cihan-ı âleme haber verildi
Dört cami bir mescit mahya gerildi
Islandı bülbüller ipe serildi
Mizâc-ı ahvelden sakınsın diye

Hazır kıta beyler köşke yaslandı
Köşkeroğlu sustu boğaz paslandı
Tellallar meydana çıktı seslendi
Adab-ı erkânlar tıkınsın diye

Halit Yıldırım

İt Yaşar'ın Kangalı

Konu komşu ben kayfeye gitmeyince kalkıp beni ziyarete gelmişler. Ev bir şenlendi bir şenlendi ki sormayın. Kendimi bir anda eski günlerde yaşıyor zannettim. Sanki köy odası gibi olmuştu bizim viran hâne. Sağ olsunlar bize zahmet olmasın diye ikramlarını da beraberinde getirmişler. Valla bizim emektarı yerinden kaldırmadılar. Çayı bile kendileri demledi, kendileri doldurdu, kendileri yudu yıkadı. Bize de sadece başköşeye oturup anlatmak kaldı.

Bizim gençler anasının gözü, çıbanı nerden deşeceklerini gayet iyi biliyorlar. Şimdi direk Törrüd deseler benim sınırlarım oynayacak, oraya hiç girmediler. Bizim pehlivan yapılı burnu ezik, kulağı kırık, ense ile kellesi neredeyse bitişik Cavlak'ın Kel Savaş lafa bir elense çekti, laf düştü meydanın ortasına:

“İrfani emmi eskiden kış çok oluyormuş. Şimdi havalar da bir hoş oldu. Eskiden havalar sertti insanlar mertti. Şimdi havalar da hoş birçok adam da nonoş. Bu nasıl iş, nerde kaldı bizim eski kış?”

Köpoğlusı kırk yıllık karakucak cazgırı gibi laf konuşuyor millet de hakır hakır gülüşüyor. Eee madem laf havalardan açıldı biz de havalardan devam ettik.

“Eee Savaş'ım haklısın, maalesef kışın adı var kendi yok. Takvimler ocak diyor ama neredeyse ocaklar tütmüyor gibi. Mevsimler de değişti insanlar da değişti. Haberlerde dedikleri gibi küresel ısınma mı varmış nedir bir türlü kar yağmıyor. Arada bir sis bürüyor dağları ardından bir yağmur, al sana kış. Eskiden öyle miydi? Tövbeler olsun kar yağdı mıydı evden eve gidemezdik. Kadınlar çeşmeye gidemezdi. Ne kadını? Mal davar bile evden çıkamazdı ki suya gitsinler. Çığır açardık tünel gibi. İnan olsun bazı yıllar damların hizasına kadar kar yağardı. Düşünün, tam iki metre... Çoğu sene evlerin penceresiyle bir olurdu karın seviyesi. Emme o seneler bir bolluk olurdu ki sormayın. Karşının çayın suyu ağustosta bile kesilmezdi. Kızılçay'dan baharın bir sel gelirdi; üç ay bu yakadan öbür yakaya geçemezdik. Yaylalar hakeza, dağların karı Mayıs'ta ancak erimeye başlardı. Daha ne deyim?”

Odadaki herkes beni tasdik ediyordu. Culuk'un Hamza lafa girdi.

“İyi de insanlar eskiden şükür bilirdi, şimdi şükür bilen yok. Görmüyon mu el kadar sabileri kırıyor Yafudiler? Bizim içimizdeki döller de onlara utanmasa şak şak tutacak. Allah nanköre niye nan versin, nimet versin. Yine gönlü büyük Rabb'im aç komuyor, yağmur olsun yağıyor. Buna da şükür. Bu gençlere şükürü öğretmek lazım, kanaati öğretmek

lazım. Önce çalışacaklar sonra da gerisini Mevla'ya havale edecekler. Allah kimsenin emeğini zay'etmez. Amma çalışmadan olmaz. Tarlaya ekmeden biçmek var mı? Yok.”

“Haklısın Hamza Ağa hem de çok haklısın. İnşallah insanlar da düzelir. Eskiler derlerdi ya, yıl azdı kul azdı diye. Şimdi o günleri yaşıyoruz.”

Bizim ehtiyar muhabbeti pek gençleri açmadığı için Savaş hınzırı yine araya girdi:

“Yahu amenna İrfani emmi zaman da değişti, şimdi eski zaman değil. Hani derler ya eski çamlar bardak oldu diye. Madem kış dedik, kar dedik. Sen anlat hele şu Yunaklılı İt Yaşar'ın hikâyesini. Hani bu dar kayadan düşmüş de onu Törrüd kurtarmış ya. Geçen kayfede anlattı bir şeyler de biz pek inanmadık. O iş nasıl oldu, bir de senden dinlesek.”

Laf yine gelip Törrüd'e dayanmıştı. Ben ölürsem kesin bu düzüye kızdığım için ölürüm. Sebeğim olacak benim.

“Doğru söylüyor Yaşar'ı kurtardı amma kayadan değil kurşundan kurtardı. Candarmaya haber verdi de alıp hastaneye götürdüler. Yoksa ya boklukta geberip gidecekti ya da hasımları vuracaktı südüklü keferiyi. Eee tabii o da bu yolun yolcusu ya arkadaşının harcanmasına gönlü razı olmadı. Karga leş ister yemeye de yanına eş ister derler. Kömüş etmiş, teker bölmüş. Yarisı Törrüd diğer yarisı İt Yaşar.”

Tabii ben mevzunun direk ortasından başlayınca kimse bir şey anlamadı. Savaş yine cazgırlığı elden bırakmadı:

“Dur hele ehtiyar öyle sonundan anlatmak yok. İşin aslını çoğumuz bilmiyoruz. Hatta İt Yaşar'ı da daha dün duyduk. Şu meseleyi başından anlat ki anlayalım.”

Ağzımla tuzağa düşmüştüm. Karşımdaki yeni yetmeler sanki dünyaya ikinci kez gelmiş gibi anasının gözü... Ben garip İrfani çıkıp ebem garı kılıklı bu çokbilmişlerle aşık atabilir miyim? Nerde... Mecburen başından anlatmaya başladık mevzuyu... Allah'tan bu çakallar öyle bir dinliyorlar ki çit çıkmıyor kimseden, tövbeler olsun suya girmiş dalgıçlar gibi nefes bile almıyorlar namussuzum.

“Şimdi bu İt Yaşar denilen herif bir kere bizim köylü değil. Yunaklılı! Emme Törrüd denen alçak ile yediği içtiği ayrı gitmediği gibi aynı deliğe işiyorlar. Diyeceksiniz ki Yunaklı buraya yörüne üç saatlik yol, bunlar nasıl beraber oluyor? Vallahi hikmetinden sual olunmaz Rabb'im nasıl ki şeytanın göz açıp kapayıncaya kadar dünyanın bir ucundan bir ucuna gitmesine müsaade etmişse bizim muhitte şeytanın

yaverliğini yapan bu iki alçağa da dakkada birbirini bulma müsaadesi vermiş. Tayyizaman mı ediyorlar, tayyimekân mı ediyorlar bilmem ama eskilerin dediği gibi hacı hacıyı Mekke’de, sofi sofiyi tekkede, dürzü dürzüyü dakkada bulur ya, bunlar da anında birbirlerini buluyorlar. Dediğim gibi nasıllığı Allah’a ayan bana karanlık. Eee bende yalan, dalavere olmadığı için şöyle böyle oldu diye hakikati mugayir kelam da edemem.”

Tabii benim dil yine eskiye çalınca Cavlak’ın Kel Savaş gözünü belerderek gazlı Ferguson direktör gibi homurdanmaya başladı.

“İrfani emmi yine Sultan Hamid’e bağladın dilini. Biz Cumhuriyet bebeleriyik azcık bizim anlayacağımız dilden konuş. Laf mı anladıyor, aşr-ı şerif mi okuyabiliyorduk.”

Tam o saat musturlu bir küfür dilimin ucunaca geldi emme eve gelmiş misafire sövülmez diye yuttum.

“Tamam, tamam zevzek göbel! Dört kelime bilmiyon emme dilin ta Sultan Hamid’e kadar uzuyor, sanki biz Cumhuriyet’te doğmadık. Neyse... İşte bu iki yaramaz herif kavilleşirler. Akıllarınca bu İt Yaşar’a Yunaklı’nın muhtarı Haydar Kâhya’nın gızı Gülbiyaz’ı kaçıracaklar. Lâkin kızın bu işten ilmühabarı yok. Kendi kendilerine gelin güveyi oluyorlar. Bizim Törrüd diyor ki:

‘Ondan kolay ne var! Git kızın evinin dibine pusuya yat. Kız suya muya giderken ona görün. Sonra da punduna getir ona sevdalandığını söyle. Baktın kızın gönü var seni kaçıracağım de.’

Bu sefer de Culuk’un Hamza kötü toklular gibi tokurdayarak lafa girdi:

“Canım babasından niye istemiyor da kızını he-men kaçırmaya kalkıyor?”

Canım sıkıldı. Kocaman adam... Hatiri kalmasın diye alttan aldım.

“Yahu Hamza Ağa sen kız babası olsan bunlar gibi Urus dölü olduğuna dair bu havalideki herkesin şahadet edeceği, buna da Allah bir dercesine iman ettiği bu eşkiyalara kız verir misin?”

Hamza başındaki hacı takkesini çıkardı eliyle buruşturdu. Gözlerini yere dikti:

“Değil kız kapıdaki eniği bile vermem.”

“E mübarek sen vermiyon da koca Haydar Kâhya’nın kızı sebil mi? O da vermez. Hatta gidip Haydar Kâhya’dan kız istesinler es kaza dinime imanına bu ikisini de mavzerinen kevgire döndürür. Sonuçta bunlar da ne mal olduklarını biliyorlar. Efendime söyleyim bu yavru Törrüd’ün lafiyla gidiyor kızın evinin duvarına pusuya yatıyor emme Haydar Kâhya’nın bir kangalı var ki inan bizim Karaca’nın eşşegi bile onun yanında sipa kalır. Sade kafası İskilip hakı gibi bir kucak. Bizim geri zekâlî gidip kangalın her zaman yattığı yere yatmış. Kangalı görünce bunun

nutku tutuluyor, özü feri kalmıyor ki kalkıp kaçsın. Korkudan bayılıyor. O hareket etmeyince kangal da ona bir şey yapmıyor lakin sabaha kadar onunla orada koyun koyuna yatıyor. İt Yaşar bir uyanıyor ki üzerinde bir ağırlık var. Omzundan döşüne ağırlıklı bir el uzanıyor. Gözünü açıyor ki kangalın eli. Hayvanın eli bizim Koca Duran’ın eli gibi... Nah savrum yabası kadar. Neyse bu yine uyuyor numarası yapıyor. O sırada evdeki davar mal suya çıkınca kangal da onların peşine takılıyor. Bu da fırsat bu fırsat deyi kışı kırıyor. Hemen Törrüd’ü buluyor ve durumu anlatıyor. Bizim ordinaryüs şerefsiz Törrüd de diyor ki:

‘Lan oğlum bir daha kızın evine giderken elin boş gitme. Kangala et, kemik, tavuk bir şeyler götür.’

Eee tabii bayırın baldırı çıplağı İt Yaşar eti bulsa kendi yiyecek. Diyor ki:

‘Lan oğlum ben Vehbi Koç’un torunu muyum, eti kemiği nerden bulacağam?’

Törrüd şeytanın vekilharıcı, onun olmadığı yerde on sekiz bin âlemi yoldan çıkaracak kapasiteye sahip.

‘Lan oğlum giderken evlerin kümeslerini yokla. Tavuk, culuk, ördek, badı ne buldun kes götür. Sakın canlı götürme kangal asil hayvandır canlı kuşu yemez. Arada bir kuzu, oğlak da yık birilerinin ağlından. Sen önce kangalın gönlünü et. Gerisi gelir.’

Görüyorsunuz değil mi akılı? İt Yaşar da hovardalığa çıkacağı zaman sıra ile her gün komşulardan birinin evine dalıyor. Tavuk, culuk ne buldu oracıkta kesiyor. Yolda bir ataş yakıyor, hayvanın derisini soyup yarısını gendi yiyor, yarısını da kangala veriyor. Tabii her gün et gelince kangal da buna alışıyor. Bu da bu arada Gülbiyaz’a görünüyor. Bir gün böyle iki gün böyle Gülbiyaz bakıyor bundan kurtuluş yok. Bunu yakasından tutuyor.

‘Ulan dürzü sen benden ne istiyon?’ diyor.

O da:

‘Ben sana sevdalandım. Seni kaçırmak istiyorum.’ diye cevap veriyor.

Gülbiyaz çok akıllı ve namuslu bir kız. Babası onu erkek gibi yetiştirmiş. Önce alttan alıyor.

‘Sen bu eve nasıl bu kadar rahat yanaşıyorsun? Bizim koca kangal seni görmüyor mu?’ diye soruyor. Bu bizim saf da başlıyor anlatmaya. Gülbiyaz bakıyor ki kangal zavar yerine eti bulunca kapısına ihnet etmiş.

‘Tamam diyor, sen bekle ben şimdi eve gidip boh çamı alıp geleyim.’ diyor.

İçeri giriyor babasının mavzeri kapıldığı gibi kapıya çıkıp basıyor tetiğe. Dağlar taşlar birbirine kavuşuyor. Yaşar kendisini duvarın öte yüzüne atıp kaçıyor. Tabii evdekiler ne oldu diye dışarı fırlıyorlar. Gülbiyaz durumu anlatınca Haydar Kâhya kangala bir dayak atıyor ki sormayın. Hayvanı kovuyor. Eee kangal nereye gidecek? O da düşüyor Yaşar’ın peşine.

Bizim muhteşem ikili oluyor üçlü. Yaşar nerde kangal orda. Oluyor mu sana Yaşar'ın lakabı İt Yaşar! İt Yaşar aşağı, İt Yaşar yukarı.”

Ben azcik soluklanıyım diye durunca evdekiler hep bir ağızdan “Eee?” demesin mi? Ben de “Bobaaa! Öldünüz mü azcik soluklanayım!” dedim ve başladım tekrar anlatmaya.

“Tabii şeytan sürekli bunları dürtüklüyor. ‘Bizim Törrüd o kız sana tav olmasa seni vururdu. Seni denemek için havaya ateş etmiş de sen korkup kaçmışın da, aslında kaçmayıp ona vur beni ölümüm elinden olsun diyecektin de!’ diye veriyor gazı. Bu da sonunda gaza gelip bir kış günü düşüyor Haydar Kâhya'nın köyünün yoluna. Yanında koca kangal. Tedbirli de gidiyor, evin yeni köpeğine bir oğlak araklayıp götürmeyi ihmal etmiyor. Oraya varınca kangal ile yeni köpekler birbirine dalıyor. Ev halkı ne oluyor diye dışarı çıkınca bakıyorlar ki eski kangal eve gelmiş yeni köpekleri boğuyor. Onlar köpeklerle uğraşırken Yaşar evin kapısında olanı biteni seyreden Gülbiyaz'ın kolundan tuttuğu gibi kızı haymalığa indiriyor. ‘Ne yaparsan yap seni bu sefer kaçıracağım.’ diyor emme Gülbiyaz at gibi kız. Oradan eline geçirdiği bir eşşek şiltesiynen buna temiz bir dayak çalıyor. Gürültüye evdeki diğer çocuklar geliyorlar. Bakıyorlar ki Gülbiyaz İt Yaşar'ı dövüyor. Bağırış çağırış üzerine Haydar Kâhya itleri bırakıp avluya koşuyor emme İt Yaşar kırışi yine kırıyor. Kan revan karların üzerinden yıkıla düşse koşuyor. Peşinden Yaşar'ın kangalı, onun peşinde Haydar Kâhya'nın iki iti. Bunlar ta bizim köye kadar kaçıyorlar. Amacı Törrüd'e sığınmak. Lâkin bizim köy ile onların köyün ortasında bulunan Duvvar Kayası'na gelince itler bunları sıkıştırıyor. Kangal itin birisi ile boğuşurken diğer it Yaşar'a seğerdince bu kaçacağım derken oradaki şarlaktan aşağı yuvalanıyor. Diğer itler kangala güç yetiremeyince geri dönüyorlar. Kangal da Yaşar'a koşuyor. Bir de bakıyor ki Yaşar şarlaktaki bir meşeye tutunup kalmış. Kıpırdasa aşağı düşecek ve geberecek.

Kangal çok akıllı hayvan. Hemen köye koşuyor ve Yaşar'ın evine dalıyor, kapıları tırmalıyor, uluyor muluyor, kapıya koşuyor, yola çıkıyor. Sonra geri dönüyor. Bunları paçasından, ceketinden çekiştirip yola sürüklüyor. Yaşar'ın babası Cümük dayı diyor ki bunda bir iş var. Hemen kardaşlarını kaldırıyor atlara atlayıp düşüyorlar kangalın ardına. Hayvan bunları Yaşar'ın düştüğü şarlağa getiriyor. Bakıyorlar ki Yaşar şarlağa düşmüş. Hemen Yaşar'ın emmisi Celal atını sürüp köye dönüyor. Yanına akrabalarından sekiz on kişiyi alıyor. Urgan, sicim, palta, nacak, kürek, yorgan, döşşek, battaniye ne bulduysalar alıp geri dönüyorlar şarlağa. Biz de duyduk ki Recek Duvvar Kayası'ndaki şarlağa düşmüş. Biz de koştuk birkaç arkadaş ile oraya. Urganları belimize bağlayıp diğer ucunu da şarlağın başındaki meşelere bağlayıp

yavaş yavaş şarlağa sallandık. Urganı Yaşar'ın beline sardık ve yukarıdakilere çekin, dedik. Baktık böyle olmuyor. Hemen oradan üç beş meşe kesip bir sal yaptık. Yaşar'ı sala sıkıca bağladık, salı çektirdik yukarı. Tam üç saat uğraşıp Yaşar'ı şarlaktan çıkardık. Lâkin Yaşar artık kendinden geçmiş bir vaziyetteydi. Anlayacağınız donmaya başlamıştı. Yaşar'ın salını Cümük dayının atının terkesine bağladık. Sürüte sürüte köye götürdük. Cümük dayıya dedik ki:

‘Bunu şehere, hastaneye götürük. Ölecek yoksa.’

Cümük dayı sert bir şekilde:

‘Olmaz.’ dedi, ‘Bu daha yolu yarılamaadan ölür. Onu sıcak mayısa gömersek belki cana gelir.’

Ne dediysek kâr etmedi. Hemen Yaşar'ı soyundurduk, altında sadece bir don kaldığı hâlde götürüp ahırdaki fişkinin içine kafası dışarıda kalacak şekilde gömdük. O zamanlar kışın soğuk oluyor diye malın mayısını ahırın bir köşesinde biriktirir, arada karıştırırdık ki ahır sıcak olsun. O da karıştırdıkça kaynadı sanki. Bir duman çıkardı ki sormayın.

Yaşar'ı tam bir gün fişkinin içinde tuttuk. Bu kendine gelince baktı ki fişkiya gömülmüş.

‘Beni kim fişkiya gömdü? Hepinizi candarmaya vereceğim.’ diye bağırıyor durdu.

Bu arada nerede var nerede yok Törrüd dibimizde bitti.

‘Cümük dayı Yaşar'ı hastaneye götürelim.’ diye tutturdu.

Cümük dayı olmaz diyor başka bir şey demiyordu. Baktı ki Yaşar'ın durumu iyi, gözünü açtı. Onu fişkidan çıkarıp eliyle ahırda yudu, çimdirdi ve getirip eve yatırdı. Soba gürül gürül yanıyor. Neyse sabahı orada ettik. Sabah iki candarma kapıya dikildi. İçeride donmak üzere birisi varmış biz onu hastaneye götüreceğiz demesinler mi? Meğer Törrüd ihbar etmiş. Cümük dayı baktı olacak gibi değil, köyün zengini Haşmet Ağa'nın direktörünün ramığına bir yatak serdi, içine Yaşar'ı yatırdık. Candarmaların nezaretinde Yaşar'ı hastaneye götürdük. Orada bir hafta yattı Yaşar. Serum, iğne, ilaç derken taburcu oldu. Haa bu arada başhekim demiş ki ‘Eğer bunu fişkiya gömmeseymişsiniz ölürmüş.’ Cümük dayı meğer Sarıkamış'ta askerlik etmiş, bölük komutanları bu şekilde birçok askeri donmaktan kurtarmış. Tabii sonradan öğrendik ki Törrüd, Haydar Kâhya'nın adamlarının Yaşar'ı vurmak için hazırlık yaptıklarını haber almış, onlar gelmeden candarmayı ayaklandırmış. Hatta biz Yaşar'ı hastaneye götürünce adamlar gelmişler, Yaşar'ı candarmaların götürdüğünü öğrenince hemen geri köyelerine gitmişler ve bu işten vazgeçilmiş. Neyse efendim Yaşar taburcu olduktan sonra da tam bir ay dışarı çıkamadı. Evinde yattı.”

Ben yine az soluklanıyım diye susunca Kel Savaş araya girdi.

“Eee sonra ne oldu?”

“Öllüğün körü oldu. Bir fırsat ver de azcik so-
luklanıyım. Lan oğlun sen nasıl adamsın? Anayın
karnında durmadın mı? Altı aylık mısın, leylekler
mi getirip attı seni bacadan içeri. Ne olacak? Hadise
duyulunca kız, civardaki tüm köylerin diline düştü.
Yok yere kızcağızın adı çıkmış oldu. Her ne kadar
kızda bir kusur olmasa da adı çıkan kızı kim ister?
Ya dul ya ehtiyar! Onlar da eline bir ekmek verir
kafasına bir tokmak vurur, sen falanca ile şöyle halt
ettin diye. Kızcağız bakıyor ki akıbeti kötü olacak.
Böyle müdaneli bir kapı yerine kendisi için ölümden
dönen bu teres ile evlenmenin en doğru yol olduğun-
u düşünüyor, kaderine razı oluyor. Anasına da du-
rumu açıklayıp babasının kendisini Yaşar’a vermesi-
ni istiyor. Anası durumu kocasına söyleyince adam
da bakıyor ki yapacak bir şey yok, kız haklı; tamam
diyor. Bunun üzerine Haydar Kâhya, Cümük dayıya
‘Allah’ın emri ile gelip isteyin de kızı vereyim.’ diye
habar salıyor.

Cümük dayı iyi adamdı. Bu Yaşar için ‘Dayıları-
na çekmiş bu Ermanı dölü!’ derdi hep. Onun da ra-
zısı yok oğlunun ettiklerine lâkin ne yapsın? Haydar
Kâhya’nın davetini geri çevirmiyor. Beni ve birkaç
ileri gelen kişiyi yanına alıp Haydar Kâhya’nın köyü-
ne vardık. Bizi buyur ettiler emme yine de çekinerek
içeri girdik. Cümük dayı içeri girer girmez Haydar
Kâhya’dan özür diledi. ‘Evlat işte, dedi atsan atılmı-
yor, satsan satılmıyor.’ Neyse Allah’ın emri peygam-
berin kavli diyerek kızı istedik. Lâkin o zamanlar
bir de başlık parası var. Cümük dayının elinde yok
avcunda yok. Haydar Kâhya da bir büyüklük yaptı ve
başlık parası meselesini sulh yollu halletti.”

Kel Savaş yine lafın ortasına kömüşün dereye
mayısladığı gibi atladı:

“Yani başlık parası almadı mı?”

Kafamı bir sağa büktüm bir sola büktüm. La hav-
le, ya sabır dedikten sonra:

“Almaz mı? Aldı tabii. Sulh yollu dedik ya, başlık
parası olarak kangalı geri istedi.” dedim.

Herkesin ağzı açık kaldı.

“Kangalı mı?” diye tekrar ettiler.

Ben de gülererek devam ettim.

“Kangalı ya... Niye dersiniz Haydar Kâhya bu
kangala çok düşkünmüş. Bunu satın alırken bunun
sahibine bir danalı inek vermiş. Ayrıca kangal yeni
tuttuğu iki itini de boğunca iti kovduğuna zaten çok
pişman olmuş. Ayrıca bu hadiseyi ona bizzat sordu-
ğumda bana dedi ki:

‘İrfani Ağa, o itin ilk önce kangalımı sonra da
kızımı elimden alacak olması çok zoruma gitti. Kızı
da vermezdim emme kızın bir adını iki etti alçak.
Kız da kaderine razı oldu. İnan olsun ben varmam
ona deseydi vallahi gâvur bekâr öleceğini bilsem
kızın kör tırnağını bile kokulatmazdım o dürzüye.
Ben de razı oldum kadere. Lakin hiç olmazsa kangalı

elinden alayım da yüreğim soğusun diye başlık pa-
rasının yerine kangalı elinden aldım. Eee zamanında
ben o kangala bir danalı inek verdim. Şimdi kıza
da bir danalı inek verdim ki el kapısında katıksız kal-
masın, ona buna muhtaç olmasın diye. İşte o yüzden
kangalı geri aldım.’ dedi.

Tabii Törrüd bir daha Yaşar’ın yanına yanaşa-
madı. Zira Cümük dayı olayı öğrenince hem Yaşar’ı
hem de Törrüd’ü öyle bir dövdü ki sormayın. Hem
de ne zaman biliyor musunuz?”

Herkes bir ağızdan:

“Yook, Törrüd bunu anlatmadı.” dediler.

Ben arkama yaslandım. Çayımından birkaç yudum
çektim.

“Anlatır mı kanı altına akasica, anlatmaz tabii...
Düğün günü gelini kapıya indirdik. Cümük Dayı
gitti gelinin duvağını açtı. Milletin içinde Gülbıyaz’a:

‘Kızım evine hoş geldin. Sen koca bir ağanın anlı
şanlı kızıydın. Haydar Kâhya bu havalinin en hör-
metli adamıydı. Senin gibi bir ağa kızına bu virane
layık değil emme ne yaparsın takdir böyleymiş. Beni
sayarsan ben seni gelinim değil kızım olarak baş tacı
ettim. Saymazsan ne yapayım? Ben ağa kapısında
çok çobanlık ettim. Senin de hizmetkârın olurum.
Kendin bilirsin. Senin adını iki paralık eden aha ko-
can olacak bu dürzü ile onun arkadaşı olacak bu şey-
tan Törrüd’dür. Senin gibi bir gelinim olduğu için
Allah’a şükürler olsun. Lâkin cemiyetimize gelen
herkes de bilsin ki bu işte senin bir kabahatin yoktur.
Senin adını iki paralık ettiği için ben kendi oğlumu
affedemiyom. Kusura bakma ben bu öfkeyi almaz-
sam içim rahat etmeyecek.’ dedi ve Yaşar ve sağdı-
cı Törrüd’e elindeki eşşek şiltesiyle bir bir asıldı. Bu
ikisine bir dayak çaldı ki görmeliydiniz. Valla kimse
ayırma da. Hatta Gülbıyaz kaynatasının elinden
şilteyi alıp ‘Demek bu kocam olacak ibişi ayartan bu
kitapsızdı ha! Babacığım sen kendini yorma bırak
ben de hırsımı alayım.’ diyerek Törrüd’e ve Yaşar’a
üç beş de o asıldı.

Sonra komşular kocayı dövmek uğursuzluktur,
deyi araya girdiler ve onları ayırdılar.

Yaşar bu dayak üzerine tam on gün örtü döşek
yattı. Gerdek merdek hak getire. Bir ay sonra ancak
girdi gerdeğe.

Törrüd’ü de bir eşşğin üstüne yarı baygın yay-
maladılar ve götürdüler. O da on, on beş gün yattı
evinde. Bütün ezeleri çürük içindeydi.

Durumu öğrenen Haydar Kâhya dünürü Cümük
dayıya bir koç hediye etti ki vallahi billahi bir dana
kadar vardı.

Fazla laf yalansız fazla mal haramsız olmazmış.
Evet ağalar bu hikâye de böyle işte. Ne bir eksigi var
ne de bir fazlası...”

 Faik Kumru

Müfteri

Sevmem itâati emri âmiri
 Dayağı köteği bir de cebiri
 Aklım hiç almaz ki fenni cebiri
 Bana ne ilimden boş ver yav, dedi

Devlet malı beleş alan alıyor
 Kapısı kilitsiz çalan çalıyor
 Geride kalana lokma kalıyor
 Yoksulu da zaten buna tav, dedi

Efelendi hemen kendi kendine
 Cahil cesaretiyle küfretti dine
 Hiç kimseden korkmam var efendine
 İstersen koskoca ordu sav, dedi

Gırla yalan dolan bolca palavra
 İçi dışı pislik canlı kadavra
 İşine gelmezse ani manevra
 Utanmaz arlanmaz dönüp çav, dedi

Elimizde imkân hususi ferman
 Yedikçe yiyoruz bizde çok derman
 Bu topraklar kutsi vermeyiz aman
 Memleket gönüllü bize av, dedi

Söz veririm gitmem alırım vermem
 Sırrı ifşa etmem ortaya sermem
 Her delikten çıkar bir daha girmem
 Değişir rengârenk derim kav, dedi

Umurumda değil vatan yıkılsın
 Milletın bütünü hapse tıkılsın
 Uygarlık beşiği dağlar yakılsın
 Ne de güzel akar şehre lav, dedi

Çayırı çimeni börtü böceği
 Ağ sanatkârı minik örümceği
 Gülerek katleder narın çiçeği
 Benim eğlencem sana sınav, dedi

Bahçeye bağladım kırdı zinciri
 Tırmandı ağaca yedi inciri
 Uslu durmayınca aldım demiri
 Görünce hırladı birden hav, dedi

 M. Nihat Malkoç

Hangi Ara Yaşlandı Biz?

Annenin beşiğindeydik
Hangi ara yaşlandı biz?
Hayatın eşiğindeydik
Hangi ara yaşlandı biz?

Daha dün körpe çocuktuk
El kadardık, pek küçüktük
Deli doluyduk, uçtuk
Hangi ara yaşlandı biz?

Herkes kendine yol seçti
Kimi kolay, kimi gücü
Çocukluk ne çabuk geçti
Hangi ara yaşlandı biz?

Görmez olmuş gören gözler
Aşınmıştır, tutmaz dizler
Ne desen boşadır sözler
Hangi ara yaşlandı biz?

Düşlerimiz Kaf'ta kaldı
Her ne varsa lâfta kaldı
Gönüller arafta kaldı
Hangi ara yaşlandı biz?

Kar beyazdır saçlarımız
Bini aştı suçlarımız
Sonsuzadır göçlerimiz
Hangi ara yaşlandı biz?

Söz yetmez gafiye şimdi
Dönmüşken sefile şimdi
Yaş dökmek nafiyeye şimdi
Hangi ara yaşlandı biz?

Dizlerde yok dermanımız
Küle döndü harmanımız
Hak'tan geldi fermanımız
Hangi ara yaşlandı biz?

Mâziyi bugünle kardık
Gönül yaramızı sardık
Ömrün menziline vardık
Hangi ara yaşlandı biz?

Hayat arkamızdan itti
Bir de baktık ömür bitti
Gençlik nerelere gitti?
Hangi ara yaşlandı biz?

Meyve vermez dallar şimdi
İş göremez kollar şimdi
Hakk'a varır yollar şimdi
Hangi ara yaşlandı biz?

Bir ömür verdik, ne aldık?
Yanlış kapıları çaldık
Tren kaçtı, yaya kaldık
Hangi ara yaşlandı biz?

Çoğu gitti, azımız var
Torun torba, kızımız var
Derinlerde sızımız var
Hangi ara yaşlandı biz?

Yol ayrımı, mevzu derin
İster övün, ister yerin
Aynalar söyleyiverin,
Hangi ara yaşlandı biz?

Kışa dönmüş baharımız
Leyle dönmüş neharımız
Ziyandayız, yok kârımız
Hangi ara yaşlandı biz?

Geçmiş seneler, asırlar
Aynayla söyleşir sırlar
Sen sus, konuşsun nasırlar
Hangi ara yaşlandı biz?

Gözler fersiz, viran iller
Söz firarda, suskun diller
Bahçemizde solmuş güller
Hangi ara yaşlandı biz?

Yaramızı saran el yok
Uçurumdan öte yol yok
Bahçelerimizde gül yok
Hangi ara yaşlandı biz?

Giden gitti, geri gelmez
Gönül mahzun, yüzler gülmez
Kimseler hâlimden bilmez
Hangi ara yaşlandı biz?

 Mehmet Pektaş

Sahibinden Komik/beş

-Zübük'e Rahmet Cengiz'e Selamet-

İş hanının önüne çakarlı siyah bir Mercedes ya-naştı. Ön kapıdan koşarak çıkan şoför, arka kapıyı açarak içerdeki adamın çıkmasını sağladı. Araçtan inen adam, elinin tersiyle git işareti yapınca şoför direksiyona geçtiği gibi uzaklaştı. Siyah takım el-biseli adam, kollarını silkeleyerek ceketini düzeltti, kol düğmelerinin görünmesini sağladı. Sonra da kravatını hafifçe sıktı. Artistik bir hareketle güneş gözlükleri takıp etrafa pozunu attı. Onu ilk fark eden giriş kattaki dükkânının önünde leblebi ka-vuran kuruyemişçi Arif oldu.

Bir elini cebine sokan takım elbiseli adam, fi-yakasını hiç bozmadan kendinden emin adımlarla iş hanına doğru adımladı. Arif, ona seslendiğinde aralarında en fazla bir metre ya var ya yoktu:

“Lan Cengiz, selam sabah yok mu?”

Cengiz, kafasını bile çevirmeden elini kaldı-rıp yoluna devam etti. O sırada Kasap Mahmut da dükkânın önüne çıkmıştı. Cengiz’in selamsız sabahsız geçmesi onun da dikkatinden kaçmadı. Arif’le göz göze geldiler. Mahmut, durumu an-la-mak istercesine kafasını ve dudağını oynattı. Arif de bilmem dercesine omuzlarını kaldırıp ellerini açtı. İki komşu aynı anda başlarını çevirip Cen-giz’in ardından bakakaldı.

“Arif kardeş, bu Cengiz sana küs falan mı?” dedi Mahmut.

Arif şaşkınlığı üzerinden atamamıştı daha:

“Yoo” diye karşılık verdi. “Biliyorsun normal-de, avuç avuç fındık fıstık yiyip kendine sövdür-medem gitmez.”

Mahmut dudağını büküp kafasını salladı:

“Var bunda bir olay. Baksana üstüne başına...”

“İndiği arabayı görmedin sen. Şoför moför yap-mış hergele.”

İki komşu, Cengiz’deki bu değişikliğin sebebi-ni anlamak için iş hanına girip üst kata çıktı. Foto Hüseyin’in dükkânının önünde sohbet meclisi ku-rulmuştu bile. İş hanında öğleden sonraları pek iş olmadığından çoğu esnaf birbirinin dükkânında çene çalarak, tavla atarak vaktini geçirirdi. Tabii Cengiz hariç... Cengiz dükkânını açarsa öğleden sonra açardı. Herkesin boş vakti, onun iş vaktiydi; tabii buna çalışmak denirse... Mert’i vileda sopa-sı ile dövmesinin üzerinden bir hafta geçmişti. O

gün bugündür dükkân kapalıydı meselâ.

Kuruyemişçi Arif ve kasap Mahmut selam ve-rip birer iskemleyle sohbe dâhil olurken Cengiz düğmelerini milletin gözüne sokmak istercesine çayına uzandı, ayna gibi parlayan ayakkabılarını iyice göstermek için bacaklarını daha da ayırdı. Çayından bir yudum çekti:

“Ne diyordum?” deyip duraksadı. Sonra da kal-dığı yerden devam etti: “Dediğim gibi arkadaşlar, abim çok ısrar ediyor, illa aday olacaksın diye. Bir türlü karar veremedim.” dedi.

Uyducu Vedat boş bulunup:

“Senin abin mi vardı Cengiz?” deyince Cengiz, o tarafa karşı her anlama gelecek imalı mı imalı bir gülüş fırlattı. Üstüne basa basa sesinin en sert tonuyla:

“Abim diyorum kardeşim, abim!” dedi. Bu ba-kış ve cevaptan sonra kimse “Kim senin abin?” diye sormadı.

Telefoncu Fatih:

“Muhtar aday falan mı hayırdır?” deyince Cengiz, kafasını çevirip onu da biraz öncekinin birebir aynısı bir gülüşle vurdu. Sonra gözlerine büyük bir ciddiyet yükleyerek en sert ses tonuyla:

“Büyükşehir Belediye Başkanlığı...” dedi.

Herkesin ağzı açık kalmıştı. Kimse ne diyece-ğini bilemedi. Cengiz konuşmasa ortamda tek ke-lime edilmeyecekti:

“Abim, İmamoğlu’nun karşısında seni görmek istiyorum, diyor. Sen evet dersen kimseyle ittifak yapmayacağım, alsan alsan sen alırsın bu İstan-bul’u dedi.”

Herkes şaşkın şaşkın birbirine bakıyordu. Cen-giz de gözlerini büyük bir ciddiyetle teker teker herkesin üzerinde gezdirdi, tepesinde dikilen çaycı Suat’la göz göze geldi. Suat’ın kaş göz işaretlerine aldırılmadan devam etti:

“Burayı kentsel dönüşüme sokacağım.”

İlk önce tuhafiyeci Cemil’in dili çözüldü:

“Burası yıkılırsa biz nereye gideriz?”

Cengiz, kendinden emin bir ifadeyle:

“Karşıdaki parkı düşünüyorum sizin için, inşaat bitene kadar küçük kulübeler koyuyorum oraya. Altı ay boyunca maddi desteğiniz de benden. Her ay tıkr tıkr hesabınıza yatırıyorum. Keş para...

Nakit... Tırink hesapta. Bağkur da benden... İstersen kapat dükkânı altı ay sonra gel. Altı ay sonra plazadaki yerindesin.”

Yıllar sonra bir gün bu konu açıldığında Cengiz'i ağız bir karış açık dinleyen çiçekçi Emin, “Namussuz öyle bir konuştu ki utanmasam para yattı mı diye hesabıma girip bakacaktım, içime öyle bir inanç geldi.” diyecekti.

Az çok çevresinde uyanık bilinen sigortacı Remzi'nin aklına bir şey takıldı:

“Peki kiracılar ne yapacak? Dükkânlar yenilince bizi mülk sahipleri burada oturtmaz ki...”

Ortağı Necati de Remzi'ye destek çıktı:

“Oturtsa da aynı kiraya oturtmaz.”

“Sözleşmeye kiracıların aynen devamı diye şart koydum.” dedi Cengiz gülümseyerek.

Herkes derin bir nefes almıştı. Nasıl almasın? Adam, siyasi ağızla “yapacağım, edeceğim” demiyordu. Biraz önceki gibi “yapıyorum, ediyorum” da demiyordu. Seçimi kazanmış, başkan olmuş, planı projeyi çizdirmiş, sözleşmeye kiracıları koruyan maddeyi bile koymuştu. Her şey tamamı.

Saatçi Fikret birazdan Cengiz'in arkasından atıp tutacak olsa da seçimin martta olduğunu bile unutup içinden “Ulan hazır havalar da iyi gidiyor, şu aralar taşınırsek...” diye geçirecekti.

Bu sırada çaycı Suat, kaş göz işaretlerini geçmiş, Cengiz'i ağızdan çekiştirip duruyordu.

“Ne var be oğlum, çekiştirip duruyorsun? Bir haftadır başımın etini yedin, gel gel diye. Geldik işte sabret iki dakika. Bir konuşurmadın.” diye çıkıştı ona Cengiz.

Suat: “Biraz gelsene sen!” diyerek koluna yapışınca Cengiz, yerinden kalkmak zorunda kaldı:

“Öf be oğlum! Yürü haydi ne diyeceksen” dedi.

Cengiz, söylene söylene ofisine doğru yürürken Suat da hemen arkasındaydı.

Cengiz uzaklaştıktan sonra iş hanı esnafı birkaç dakika birbirinin yüzüne bakıştı durdu. Kimse ne diyeceğini bilmiyordu. Cengiz'in herkese eşit dozda verdiği narkozun etkisinden bünye itibarıyla iki kişiye bedel olan ve bu hesapla yarım doz narkoz yemiş olan kasap Mahmut çıktı:

“Kim lan bunun abisi? Hangi parti alır bunu? Hem de büyükşehir adaylığı için...”

Sigortacı Remzi:

“Öyle deme. Cengiz bu, emlak piyasasının içinden geçtiği gibi, siyasetin de içinden geçer evelallah.” dedi. Narkozun etkisinden henüz kurtula-

mamış olan birkaç kişi kafasını sallayıp Remzi'yi onayladı. Deminden beri kafasını kaşıyıp duran kuruyemişçi Arif:

“Bunun abi dediği Reis falan olmasın.” dedi.

Necati, Arif'in kafasına hafif bir fiske vurdu:

“Ak Partiye yanaştırırlar mı lan bunu?” dedi.

Telefoncu Fatih de kirli sakallarını sıvazlarken sesli düşünüyordu:

“Ekrem'in karşısına dediğine göre Özgür Özel değil demek ki...”

Kuaför Samet, elini Fatih'in omzuna attı:

“Bahçeli de aday çıkarmayacağına göre kim ka-
lıyor?”

Tuhafiyeci Cemil bir şey bulmuş gibi sızradı:

“Erbakan olmasın, Fatih Erbakan!”

Deminden beri olanı biteni sessiz sessiz dinleyen döşemeci Mustafa dayı tespihini şakırdatarak:

“Oğlum etme eyleme. Bu deyyus belki de cenabet geziyor. Namaz abdest bilmez. Ne işi olur Erbakan'la merbakanla!” diye çıkıştı.

Saatçi Fikret hemen atıldı:

“Öyle deme Mustafa dayı, geçen cuma Cengiz camideydi.”

Mustafa dayı, çok şaşırılmıştı:

“Allah Allah! Allah Allah! Allah Allah!” dedi durdu.

Birkaç kişi daha Fikret'i onaylayınca Cengiz'in Yeniden Refah Partisinden adaylığı konusunda uzlaşma sağlanır gibi oldu.

Çiçekçi Emin:

“Saadet de olabilir arkadaşlar, Saadeti neden düşünmüyorsunuz?” deyince saatçi Fikret itiraz etti:

“Olur mu hiç? Temel amca dese neyse... Yaş farkı fazla. Erbakan'dır o Erbakan.”

Mustafa dayı Allah Allah çekmeyi bırakmıştı:

“Hele bir bakın Fatih Erbakan kaç doğumlu? Bizimkinden büyük mü küçük mü?” dedi. Oturanlardan ikisinin eli telefona gitti.

Tuhafiyeci Cemil:

“Memleket falan ayağına belki de işi götürür, hiç belli olmaz. Karadenizli, Doğulu veya Sivasslı falansa...” dedi.

Bu defa Cengiz'in memleketi konusunda bir tartışma başladı. Sigortacı Remzi:

“Yahu memleket demişken Ümit Özdağ olmasın bizimkinin abi dediği. Zafer Partisi, sürpriz aday falan... Hani cumhurbaşkanlığı seçimindeki gibi... Kimse beklemiyordu yüzde beşi de...”

Sigortacı Remzi'nin bu yorumu yeni bir tartışma açmıştı. Tabii bu arada narkozun etkisi de tamamen geçmişti. Uyducu Vedat:

“Türk mü ki bu Cengiz?” dedi.

“Çerkes galiba... Bir şeyler anlatıyordu geçenlerde...” dedi Emin.

Necati, o sırada kalabalığı görüp gelen terzi Artin'in varlığını unutup elini salladı:

“Mümkünü yok! Olsa olsa Ermeni'dir bu.”

Terzi Artin kaşlarını çattı, elindeki makası Necati'nin bacak arasına doğru şaklattı:

“Göror musun şu makası? Almayım önündeki fazlalığı godoş. Ne zararını görmüşsün Ermenilerin? Bizim cemaatimizde bile yoktur Cengiz gibi mendeburu.”

Salih gülererek, Artin ustanın boynuna sarılıp gönlünü aldı.

“Kızma be Artin Usta'm. Lafın gelişi.”

“Ben onu bunu bilmem.” dedi telefoncu Fatih, “Bu Cengiz kazara belediye başkanı olursa, İstanbul'u Sahibinden.com'a koyup satar. Demedi demeyin.” dedi. Bu söz esnafların arasında kahkahayı koparmıştı.

Kasap Mahmut koca göbeğini sallaya sallaya gülerken lafı gediğine koydu:

“Satmakla kalmaz, parayı indiregandi yaptığı gibi alıcında da satıcıdan da %2 komisyon alır. Tüm İstanbul bir de Cengiz'e komisyon öderiz.”

İrfan Erdoğan Güle Güle

Ekmek almak için gittiğim Türk fırınına, sabah saatleri olduğu için, heyecanla “Günaydın” diyerek girdim. Sonra kasada duran kısa boylu, esmer bayan da bana aynı çeviklik ve aynı heyecanla hemen,

“Buyur abi hoş geldiniz, ne istediniz?” deyince,

“On ekmek, on adet de simit” dedim.

Sabahın köründe on ekmek, on simit isteyince tezgâhtar bayan, hâliyle gülererek ve merakla bana,

“Abi kusura bakmayın ama bu kadar ekmek ve simidi kime alıyorsunuz, merak ettim. Düğün mü var ne?” dedi.

“Derneğe alıyorum, bugün üyelerimizle birlikte kahvaltı yapacağız. Her ayın ilk haftası üyelerimizle birlikte kahvaltı yapıyoruz programımız böyle. Kahvaltıdan sonra da her zaman olduğu gibi yine güncel dünya ve memleket sorunlarını konuşuyoruz” dedim.

Tezgâhtar bayan yine gülümseyerek bana,

“Bu, gündemdeki kara paracıları falan mı konuşacaksınız yoksa abi? Neyi konuşup tartışıyorsunuz anlamadım.” deyince merakını gidermek için,

“Yok yok öyleleriyle kişisel işimiz yok bacım, dünya sistemini ve gidişatını konuşacağız. Aslına bakarsanız konuşulacak yığınla sorun var, sonra o kara paracı dedikleriniz de bu tartışmamızın içinde zaten ancak özel olarak onları konuşmuyoruz tabii.” dedim.

Kasadaki bayan merakla konuştuklarımı dinlerken içeri giren yeni müşteri selâm verip günaydın deyince benim de anlattıklarım bitmeden gelen yeni müşteriyi bekletmek için mecburen konuşmamı yarıda kesip bayana hoşça kal dedim ve fırından çıktım o da ardından,

“Güle güle abi başarılar dilerim.” dedi.

 Kadir Köse

Hırsız Değilim

Kurnazlıkla, nice işte yolumu
Buluyorum ama hırsız değilim
Her fırsatta alınacak alımı
Alıyorum ama hırsız değilim

Kusurlu malımı sağlam satmayı
Saf'ları bulursam k.z.k atmayı
Süt satarken bile suyu katmayı
Biliyorum ama hırsız değilim

Annemin babamın dolunca yası
Servet paylaşmanın geldi sırası
Kardeşe az, bana fazla mîrâsı
Bölüyorum ama hırsız değilim

İş buldum devlette erdim aşım
Her gün işe gitmek gitmez hoşuma
Gerekirse rapor alıp işime
Gitmiyorum ama hırsız değilim

Az ama maaşım dert etmem buna
Muhtaç olmuyorum şükür kuluna
Sıkıştığım anda kamu malına
Dalıyorum ama hırsız değilim

Açlara parayı vererek zengin
Bin verip, beş bini, alarak zengin
Onları fâizle yolarak zengin
Oluyorum ama hırsız değilim

Tam öğrendim ihâleler almayı
Almak için, kime yakın durmayı
Ve tehditle bana râkip firmayı
Eliyorum ama hırsız değilim

Para kazanmayı bilmeyenlere
Onca yolu varken bulmayanlara
Helâl olmaz diye almayanlara
Gülüyorum ama hırsız değilim

Demem o ki hırsız gizli çalmalı
İsmi sâbıkalı hırsız olmalı
Beni hırsız sanan şunu bilmeli
Çalıyorum ama hırsız değilim

✪ Yasin Şen

Boş Sınıf Destanı

Öğrenci gelmemiş sınıfım bomboş
Şimdi şu mekânda bilmem n'apayım
Bomboş sınıfta gönül oldu bir hoş
Bugün bu zamanda bilmem n'apayım

Varmış gibi herkes daldım hayâle
Sınıfta tek benim bak şimdi hâle
Devam etmez hayâl düştük melâle
Gözlerim ormanda bilmem n'apayım

Öğrenci gelmezse bu işler kesat
En azından şunlar olsaydı vasat
Biri diğerini eyliyor fesat
Öğretmen hicranda bilmem n'apayım

Dörtdivan'dan koşup geldim buraya
Mesafe demedim şunca araya
Ayları dönemi koydum şuraya
Şu gelen nisanda bilmem n'apayım

Varlığı yokluğu anca beraber
Derdimiz koyuktur sorma birader
Tembellik dedin mi hepsi cengâver
Öğrenci hüsranda bilmem n'apayım

Mânasız yaşamak devam mı eder
Sanmıyor şu gönül bu böyle gider
Şu derdin elinde olduk derbeder
Mesele meydanda bilmem n'apayım

Düşünür taşınır ararım çâre
Dinmedi içimde sızlayan yâre
Şu gönül derdinden olsa da pâre
Niyetim dermanda bilmem n'apayım

 Maruf Özülkü

Emekli

Her ne olursan ol; emekli olma
Saçını başını erkenden yolma
Bütçe açık verir, şaşar ayarlar
Beş kuruş verseler, beş bin sayarlar

İşten serbest olmak güzeldir ama
Başın kelse saçlarını tarama
Boşuna boşlarda vefa arama
Söz verseler ne gam, sözden cayarlar

Sofraya oturmuş şişko obezler
Yerin yoktur seni hesap etmezler
Yersin, etten geri kalırsa bezler
Salata dibinde çürük hıyarlar

Yeni elbise yok eskiyi kullan
Çok lazım olacak, var ise zulan
Derin pişmanlıktır geriye kalan
Tasarrufta önce sana kıyarlar

Bu saatten sonra bekleme varlık
Sana düşen koca bir fedakârlık
Dert, belâ, hastalık ve ihtiyarlık
Çürük çarık kenarına dayarlar

Cüzdanın boş ise evde hükmün ne
Ateş olsan yakamazsın cürmün ne
Ölmeden mezara bari gömün ne
Sesine sağırlar, çok geç duyarlar

Ârifî olalım elbet yürekli
Vaktinden evvel ders almak gerekli
Eninde sonunda herkes emekli
Soğuk teneşire borçla koyarlar

 Mustafa İmir

Sanalda Yalanımız Çok

Ortak akıl yapay akla evrildi
Sanal âlemlere dalanımız çok
Gözler sanal sosyal ağa çevrildi
Kolayından kafa bulanımız çok

Yüz yüze sohbeti çoktan atladık
Birkaç bağlantıyı bine katladık
Her gün bir şey andık ya da kutladık
Artık her havadan çalanımız çok

Ya övme ya sövme fırsatı kollar
Kendine geleni anında yollar
İpe sapa gelmez bir yorum sallar
Muhakemesi kıt olanımız çok

Gerçi halisane olsa da niyet
Her cuma gününde aynı vaziyet
İnsanda bir insaf olur nihayet
Gönlü bezginliğe salanımız çok

Kiminde mevzu hep günlük siyaset
Anlık yorumunda kittir feraset
Alışıldık kuru ruhsuz hamaset
Satılanı satın alanımız çok

Sanalda kendini özgür sanıyor
Havasına baksan âlem tanıyor
Kimi gaz veriyor kimi kınıyor
Sanal ağda yalan dolanımız çok

Akıl tutsak idrak çevresi duvar
Olunca bir yalan yüz doğru kovar
İmir'de yazacak birçok husus var
Sanal ortamlarda yalanımız çok

Salman Kapanoğlu

Yüz Vereceğim-Sakız-Epey Eder-Bu Saçı Kime Yalattın?

Yüz Vereceğim

Liselerde, kredili sistem devam ederken ne kadar edebiyat dersinden borçlu olan öğrenci varsa beni tercih etmiş. Son sınıflardan birine, son iki saat dersim vardı. Sınıfa girdim, sınıf oldukça karanlıktı.

“Sınıf niçin karanlık? Biriniz düğmeye bassın!”

Orta sıralardan bir öğrenci:

“Hocam, lambalar bozulmuş.”

“Peki bu karanlıkta ne yapacağız?”

“Hoca’m, dün son iki saatte de bozulmuştu, tarih öğretmenimiz bizi eve göndermişti.” deyince, arka sıralardan bir öğrenci niyetlerini açıkça belli etti.

“Hoca’m, bu karanlıkta ders işlenmez, evlerimize gidelim mi?”

“Çocuklar, bu bozuk lambaları kim tamir ederse ona yüz vereceğim.” dedim.

Altı öğrenci, sıraların üzerine fırlayıp floresan lambaları kıvrarak sınıfı aydınlattılar. Altı öğrenci karşıma dizildi:

“Evet Hoca’m! Lambaları tamir ettik.”

“Teşekkür ederim. Hem beni hem de sınıfı aydınlattınız.”

Altısı birden:

“Eee!”

“Ne eeesi oğlum?”

“Hoca’m yüz vereceğim demiştiniz ya!”

“Ulan yüz vermesem, bu kadar şımarabilir miydiniz?”

Sakız

Kredili sistem öğrencileri arasında yaşı hayli ilerlemiş öğrenciler çoktu. Bu tip öğrenciler, hele de bir öğretmen ortaokuldan liseye tayin olmuştusa onu acemi çaylak görürlerdi. Böyle öğrencilerin çoğunlukta olduğu bir sınıfa girdim. Sınıf beni çok dikkate almadı, herkes kendi havasında. Öğrencilere sessizce uzun uzun bakmaya başladım. Bir müddet sonra sınıf, bir öğretmenin geldiğinin farkına vardı. Arka sıralardan bir öğrenci, hâlâ çak çak sakız çiğniyor, o çocuğa dönerek:

“Oğlum! İnşallah yanılmıyorumdur, sen sakız çiğnemiyorsun.” dedim.

“Evet Hoca’m, yanılmadınız, sakız falan çiğnemiyorum.” dedi.

“Ağzını iyi kontrol et bakalım.”

Aceyle sakızı yutuverdi. Dili ile ağzını karıştırdıktan sonra:

“Ağzımda sakız falan yok Hoca’m.” dedi.

Ben lafı yapıştırdım:

“Ben adama böyle yuttururum işte.” dedim.

Epey Eder

Cep telefonlarının yaygınlaştığı zamanlarda ben de bir telefon almıştım gecikmeli de olsa. Okulda öğrenciler soruyor:

“Hoca’m telefon hafızanız ne kadar? Kaç numara kaydedebiliyor?”

“Hiç düşünmedim, galiba epey alıyor.”

“Ya Hoca’m! Bu epey ne kadar eder?”

“Ne bileyim oğlum! Epey eder işte.”

“İyi de Hoca’m, bu epeyin bir karşılığı olması lazım.”

“Gel bakalım öyleyse, bu telefonu al ve telefoncuya giderek bana sorduğun soruyu ona sor.”

Gidip geldikten sonra:

“Telefoncu ne dedi?”

“Valla Hoca’m! Telefoncu da evirdi çevirdi, epey alır.” dedi.

Dersi kaynatmaya niyetliler ya... Bir başka öğrenci ise:

“Hoca’m siz hocasınız, yüksek tahsil yaptınız. Bu epeyin, ne kadar yaptığını bilmeniz lazım.”

“Gel bakalım, matematik hocana git, sor bu ‘epey’ ne kadar edermiş?”

Öğrenci gitti, geldi:

“Sordun mu oğlum, ne dedi?”

“Hoca’m, epey ne kadar eder, dedim. Bir müddet düşündükten sonra ‘Epey eder.’ dedi.

Sınıfça, bu olaya epey bir gülmüştük.

Bu saçını kime yalattın?

Sınıfa girer girmez, gözüme çarptı. Öğrencinin biri saçını briyantınlemiş, onu da arkaya doğru taranmış pırıl pırıl parlıyor. Güler misin, ağlar mısın? Dayanamadım sordum:

“Oğlum, sütü kaçtan veriyorsunuz?”

Hayretle:

“Ne sütü Hoca’m?”

“İneğinizin sütü evladım.”

“İneğiniz yok ki Hoca’m!”

“Oğlum, ineğiniz yok da her gün bu saçını kime yalattıyorsun?”

 Tacettin Şimşek

 Tayyib Atmaca

Duydun Duymadım

Tacettin Şimşek:

Yarışma şairleri doldurmuş piyasayı
Bir yılda otuz ödül alanları duydun mu?
Rehin alıp Güneş'i kiraya verip Ay'ı
Şiir diye sunulan yalanları duydun mu?

Tayyib Atmaca:

Şair şaha kalkıyor şiir ayak altında
Yirmi dokuzu duydum otuz alan duymadım
Pestil olup ezildi söz sükûtun altına
Yalanların içinde boş bir yalan duymadım

Tacettin Şimşek:

Başvuruya ne zaman başlanıyor diyerek
Kimler ön elemelerde dışlanıyor diyerek
Jüri hangi tarzlardan hoşlanıyor diyerek
İnce ince yapılan planları duydun mu?

Tayyib Atmaca:

Önce haber alırlar sonra olur yarışma
Jüriler belli olur hemen başlar kırışma
Kavga çıkmadan önce yaparlarmış barışma
Eski usulü bilmem yeni plan duymadım

Tacettin Şimşek:

Alkışlanmaya layık her birinin gayreti
Ellerinde sözcükler Karamürsel sepeti
Ustalıkla sunarak nabza göre şerbeti
Jürilerle akraba olanları duydun mu?

Tayyib Atmaca:

İçi boş sözlerini inci gibi dizerek
Paranın kokusunu gurultudan sezerek
Kendi şehrinden çıkıp şehir şehir gezerek
Şöhret peşinde koşup şair olan duymadım

Tacettin Şimşek:

İl ilçe kasaba köy nahiye belde mezra
Nerde yarışma varsa ha merkez ha da taşra
Hepsine katılmanın muharrik gücü para
Bu uğurda yaşanan talanları duydun mu?

Tayyib Atmaca:

Yeni şiir yazılır pırasaya marula
Dizenin arasına gizliyorlar parola
Yan bakanı vururlar avladığı marala
Deveyi hamutuyla yerler talan duymadım

Tacettin Şimşek: Şampiyon olmak için zorlu engeller aşan
Bal almayı bildiği peteklere yanaşan
Bohçacılar misali sokak sokak dolaşan
Gördüğü her kapıyı çalanları duydun mu?

Tayyib Atmaca: Para plaket için ayak koymaz yalarlar
Daha çiçek açmadan çağlasını yolarlar
Açık kapı görseler bodoslama dalarlar
Ziline dokunarak kapı çalan duymadım

Tacettin Şimşek: Ödül canavarıyım buna dadandım deyip
Bütün mısralarımı duyguya bandım deyip
Bakın yine başardım yine kazandım deyip
Sonuçları feysbuka salanları duydun mu?

Tayyib Atmaca: Sosyal medya az gelir watsaptan da duyuran
Kıskananı anında çenedinden ayıran
Tok karnına bakmadan aç nefsinin doyuran
Sekiz düvele her gün haber salan duymadım

Tacettin Şimşek: Birinci oldum diye efsaneler anlatan
Aynı manzumeleri kırk kere puanlatan
Kaybedince jürinin kulağını çınlatan
Saçını sakalını yolanları duydun mu?

Tayyib Atmaca: Kimse efsanesini kalemiyle yazamaz
Ağzı yalan dolanın dili badem ezemez
Hakkı tutmak isteyen haksız kazanç yiyemez
Kazı kenara koyup tavuk yolan duymadım

Tacettin Şimşek: Bir yapaylık gizlenmiş sesinin her tonuna
Şimşek'in aklı ermez bu gidişin sonuna
Beğeni yağmuruna yorum enflasyonuna
Maruz kalıp bahtiyar olanları duydun mu?

Tayyib Atmaca: Rüzgâr eser silinir kuma yazılan yazı
Avı biter avcının çuluyula göçer tazı
Atmaca asumana salacaktır avazı
Ödül için dünyaya direk olan duymadım

 Yakup Gümüş

Ben Kimim?

Suç dosyam kabarık ezelden beri
Kaç göğsü yaş ile yunduran benim
Cürmüm çok olsa da girmem içeri
Hukuku çektikçe sürdüren benim

Küresel baronum; dinim, ırkım yok
Çok sesli korodan hiç de farkım yok
Av olmam, avlarım zerre korkum yok
Vahşi bir hayvanı andıran benim

Kapıdan kovsalar bacadan girip
Kalpler arasına taş duvar örüp
Miras kavgasına tam destek verip
Binlerce ocağı söndüren benim

Çöktüm var gücümle kara kıtaya
Nijer, Çad, Somali ve Tanzanya'ya
Dev holding olmuşum hep soya soya
Siyah deriliyi kandıran benim

Kim demiş yaşarım kendi hâlimde
Rant çetesi kurdum yedi iklimde
Faiz silahımdır durur belimde
Nice toplumları sindiren benim

GDO katınca her lokmasına
Latin ırk benzedi fil yavrusuna
Ve sonra onları koşu bandına
Yağ eritmek için gönderen benim

Önce düşman edip doğal tipine
Çok kadın batırdım boya küpüne
Açılmak özgürlük deyip hepsine
Soyulmuş muzlara döndüren benim

Üç yüz altmış beş gün mutlu günümdür
Her güne özel ad koyan benimdir
Çıkar inandığım gerçek dinimdir
Ne bilsam mideye indiren benim

Benim adım KAPİTALİZM.

AÇIKKARA 6. YIL FİHRİSTİ

21 MART 2023-21 ŞUBAT 2024

ARSLAN AKÇA, Sündüs

69/11 Çufçuflayıp Gidelim

Âşık Ali Ataş

66/32 Düşünen mi Var?

Âşık Kerem

63/2 Beğenmez

Âşık Müdamî

71/2 Atışma

Âşık Ömer

65/2 Dünya, 68/2 Rûzigâr

ATMACA, Tayyib

61/5 Atname, 66/13 Var mı? - Yoktur Üzerine Deyişme, 68/16 Zülküf'üm, 71/24 Palto Mersiyesi, 72/22 Duydun Duymadım

AVCI, Ramazan

63/17 Bize Bühtan Eylemişler

AVŞARBEY, Aslan (Mülki)

61/3 Aday Adayı Adayı, 62/3 Af Sezonu, 63/3 Cuma Mesajı, 64/3 İstinaf Dilekçesi, 65/7 Horoza İhtar, 66/29 Güncelleme

BİLGİÇ, Fatma Özger

69/19 Ayşe'm Umursamaz

AYHAN, Baki

61/24

CAN, Cahit

64/18 Mülâyim, 66/11 Zam Üstüne Zama

ÇINKIR, Celil (Delibal)

61/20 Kefiye, 62/20 Şiir Yazarken, 67/21 Nerden Bulayım?, 71/12 O Bildiğin Eller El Değil Gardaş

ÇOBANOĞLU, Murat

71/2 Atışma

Dadaloğlu

67/2 Memicioğlu

DEMİRTAŞ, Ramazan

63/16 Oylar Bana Hizmet Size, 66/22 Zam Geliyor, 67/15 Görmedin

DİNÇ, Yavuz

62/16 Kendi Silahı ile Vururlar Şairi

DOĞAN, Basri

68/19 Davete Cevap, 69/24 Çıracık

DURNA, Ahmet Süreyya

66/4 Kaos Planı, 70/24 Sorgulama

ERDOĞAN, İrfan

72/16 Güle Güle

Feymanî

70/24 Sorgulama

Gevheri

69/2 Oldu

GÖK, Kazım

66/23 Vezir-i Azam

GÖZÜKARA, Mehmet

65/3 Vergi Destanı, 66/5 Emret Vekilim, 67/6 Taksimat-ı Hakikiye, 68/3 Binde Bir

GÜMÜŞ, Yakup

70/18 Beyzâdem, 71/19 Neler Var Neler, 72/24 Ben Kimim?

GÜRLEK, Yemliha

70/12 Değişim

IŞIK, Mustafa

66/28 Zam Yine Geldi

İMİR, Mustafa

61/19 Yükseköğretimli Cahillerimiz, 64/14 Öğüdüm Kendime, 65/19 Günümüz Emeklileri, 66/11 Zam Yağmuru, 67/22 Hafifmeşrep, 70/23 Bana Ne?, 71/23 Yeni Yıl Dileğim, 72/20 Sanalda Yalanımız Çok

KAHRAMAN, Murat

66/24 Vekâlete Dâir!

KAHRAMAN, Nuri

64/11 Neden

KALENDER, Haşim

66/17 Neyin Nesi

KAPANOĞLU, Salman

61/13 Şairin Günahı-Ödememek Ayıp-Kahve Keyfi-Ziyaretçi-Saf, Açık göz, 62/22 Yassak Hemşerim-Eskiler Bağa-Değişmeyen Tek Şey-Bakkal/Bak-kaç, 63/22 Kuyumcu-Hanım-Beyin Kanaması-Dolar-İmamlar-Sefer-Karakoç-Borç, 64/16 Hanım Ölmedi-Hacda Şeytan'a Uyulmaz ki-Kahramanmaraşlı Komutanım-Bacanak-Ölümlük Dirimlik-Nişanlıma Doksan-Sözlüme Yüz, 65/20 Bilmediğimi Biliyorum-Bayramda Gözüm Yok-Üzüntüden Gülmek, 67/20 Açık Konuşmak-Alınır Satılır Cinsten Değil-Serseme Bak, 68/18 Sen Âşıkısın Oğlum, 70/21 Nasreddin Hoca, Komutan Yardımcısı, Yersiz Teklif, Tekleyen Motor, Sevap, 71/21 Simetri Hastalığı-Adama Dönmek-Sivil Öğretmen-Münasebetsizlik, 72/21 Yüz Vereceğim-Sakız-Epey Eder-Bu Saçı Kime Yalattın?

KARADAŞ, Sebahattin

66/25 Daha Ne?

KARAKOÇ, Abdurrahim

62/2 Bundan Eyiymiş Köroğlu'na Mektup, 64/24 Çarpık Çağ

KARAMAN, Kadir

64/22 Yol Yordam, 66/19 Zamlara İyi Davranın, 70/10 Devlet Memuru

Kaygusuz Abdal

64/2 Sakal

KAYNAR YÜCE, Nurgül

61/7 Bundan Eyiymiş, 62/7 Sosyal Medya Üzerinden, 63/12 Hasan Emmi, 64/7 Hey Gidi Günler, 65/11 İflahımız Kesildi, 67/7 Körebe, 68/7 Kör Olasın Şerafettin, 69/7 Pervasız, 70/7 Kullar Perişan, 71/7 Attılar Huzurevine, 72/3 Unutur muyum?

KAZGI, Talip

70/22 Ben Oldum

KILBAŞ, Gazi Hüseyin

69/3 Kafiye Uysun Yeter

KILIÇ, Lütfü

66/6 Yine Zam Geldi

KIZIL, Hikmet

61/17 Alo Küfür Hattı, 63/30 Tribal Enfeksiyonlu Haşim Abi!

KIZILTEPE, Vedat Ali

69/22 Davul Meselesi

KOCA, Erol

61/18 Şair Arkadaş, 64/15 Tencerede Yangın Var

KÖMEKÇİ, Memiş

63/18 Bir Kilo Soğan, 64/23 Hele Bakın, 65/21 Bücürük, 66/10 Haberler Kötü, 67/18 Halkım Versin, 69/6 Vurgun, 70/6 Yaşlı Biri, 71/6 Bir Çift Sözüm Var, 72/7 Bugünü Yazdım

KÖROĞLU, Rasim

66/3 Yine Zam Geldi

KÖSE, Kadir

62/18 Maalesef Oldu, 70/11 Bir Fâize Mahkûm Olduk, 71/17 Kadın Daha Özgür Olmalı, 72/17 Hırsız Değilim

KUMRU, Faik

72/12 Müfteri

MALKOÇ, M. Nihat

61/6 Dört Dörtlükler, 62/5 Aday (A)dayı, 63/6 Adaleti Yok Dünyanın, 64/6 Dünyanın Çilesi, 65/6 Adalet Firarda, 67/24 İnsanı İnsandan Koru Allah'ım, 68/13 Kor Yağmuru, 69/12 Hocam Hangi Senaryo?, 70/13 Benzeşen Benzetmeler, 71/13 Cahille Sohbeti Kestim, 72/13 Hangi Ara Yaşlandık Biz?

MESES, Hasan Basri

66/30 Kaygusuzca

NACAR, Haydar Ali

61/12 Şiir

Namık Kemal

72/2 Hirrenâme

OĞUZBAŞARAN, Bekir

63/15 Nasreddin Hoca

OSMANOĞLU, Mehmet

61/16 Kaçak Dövüş (Raunt 5), 62/19 Transparent, 66/8 Zam Bülteni, 67/14 Gelmedin, 68/12 Bankınot, 69/21 Tamamdır

ÖNDER, Hızır İrfan Önder (Sükûti)

66/34 Belli Değil, 69/17 Gafil İnsan, 71/16 Yakar Sinemi

ÖZARSLAN, Metin

66/34 Vezn-i Aher

ÖZCAN, Mehmet

69/18 Dedeme Mektup/bir, 70/19 Dedeme Mektup/iki

ÖZÜLKÜ, Maruf

68/24 Kebap Gazeli, 72/19 Emekli

PEKTAŞ, Mehmet

61/21 Sahte Doktorlar, 62/12 Zübük Siyasete Dönüyor, 63/13 Seçim Gündemi, 64/12 Soğan Kaçakçıları, 65/12 Kiralık Daire, 66/20 Etiket Değiştirecek Eleman Aranıyor, 67/16 Kaldır Kolları, 68/8 Sahibinden Kom (Bir Emlakçı Romanı) -Evin mi Var Derdin Var-, 69/18 Sahibinden Komik (Bir Emlakçı Romanı) -Emlakçı Aranıyor-, 79/8 Sahibinden Komik/üç -Yalandan Kim Ölmüş?-, 71/8 Sahibinden Komik/dört -Tek Ayak Üstünde Kırk Yalan-, 72/4 Sahibinden Komik/dört -Zübük'e Rahmet Cengiz'e Selamet

Ruhsatî

70/2 Hani

SAĞLAM, Ercan

61/15 Kaçak Dövüş (Raunt 5), 62/5 Son Arzu, 63/21 Güzel, 66/12 Böyle Ayrılık Olmaz, 68/5 Ayrı Telden, 69/20 Tamam mı?, 71/20 İftira

SAĞLAM, Feyyaz

63/19 Gazel-i Tâli' Zebûn, 64/19 Rubai

Sefil Selimî

61/2 Söyleyin

ŞAHİN K., Mehmet

70/20 Benimki

ŞAŞMA, İbrahim

65/23 Bıçak

ŞEKER, Mehmet

62/15 Çarkıfelek

ŞEN, Yasin

66/31 Beklenmeyen Zamlar, 68/22 Rektörnâme, 70/17 Hicviye Der Beyân-ı Akademi, 71/22 Sakızlı Öğrenci Destanı, 72/18 Boş Sınıf Destanı

ŞİMŞEK, Tacettin

61/4 Sivrisinekler, 62/4 Vişneli Ekmek Kadayıfı, 63/4 Hayli Politik Bir Düğün, 64/4 En Çok Dergi Kapatın, 65/4 Drama Dilencileri, 66/13 Var mı? - Yoktur Üzerine Deyişme, 67/4 Savulun Bâki Geliyor, 68/4 APA Şirazen Kopa, 69/4 Dersimiz Aşk, 70/4 Nigâr Hanım Vay/bir -Bir Nigâr'a Bin Nazar-, 71/4 Nigâr Hanım Vay/iki -Herkes Haklı-, 72/4 Nigâr Hanım Vay/üç -Nigâr Hanım Borsası, 72/22 Duydun Duymadım

TANRIVERDİ, Halûk (Âlimi)

68/11 Gider, 71/15 Tek Kişilik Yaya Yolu

TEKERÇİ, Osman

61/11 De Hasan, 62/11 Ne Yol Yürü Ne Yoldaş Ol

TUNCER, Hacı Musa (Azâbi)

62/21 Çarşı Pazar, 64/13 Felsefem, 65/22 Emmi, 66/18 Memur Emeklisi, 67/13 Bakkal Bilal ve Veresiye Defteri, 68/17 Klavye Kahramanı, 70/3 Her Kelime Ayrı Mana, 71/3 Iskat, 72/6 Bir Yere Kadar

TUNÇER, A. Kadir

64/10 Bakkal Efendi

TURAÇ, Osman Gazi

62/24 Altılı Ganyan, 63/24 Şairlik Bir Yana Şiir Bir Yana, 65/24 Kitap Risalesi, 66/33 Eksik Vergi, 67/3 Dedi ki Yök Yök

TÜRK, Yılmaz

66/9 Üzülmek Neye Yarar

UÇARLAR, Fatma

64/20 Yanlış Tribün, 65/15 Şekilci Bir Milletiz, 68/20 Altın Küpeler, 71/18 Bir Dirhem Et

USLU, Muzaffer

65/14 Heves

USLU, Abdülkadir

65/18 Hastane Odaları

YALÇINKAYA, Ahmet

66/7 Zam Sersemi

YILDIRIM, Halit

61/8 Gürkü Yozdurmak, 62/8 Aday Adayı, 63/7 İrfani Ağa Mebus Olursa, 64/8 İrfani Ağa'nın Kooperatifçilik Macerası, 65/8 Sansa Geçidi'nde Piknik, 66/26 Zamzaymır Hastalığı, 67/8 Kız Kaçırma Davası, 68/14 İrfani'nin Kirli Çamaşlıkları, 69/14 Alma Mazlumun Ahını, 70/15 Cin Olmadan Adam Çarpmak, 71/14 657'li Hayalet Törrüd, 72/8 İt Yaşar'ın Kangalı

YILDIZ, Ramazan

64/19 Bahtı Kara Lastik, 67/23 Diyeteyim Doktor Bey, 68/23 Emmi, 69/23 Koca Öküz

YILMAZ, Hanifi

67/1 9 Kibrin Tek Sözüne Eyvallah Etmem, 68/21 Sor Hele Doktor